

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o umorzenie należności z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne,

ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 27 września 2018 r.,

zażalenia organu rentowego na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i pozostawia Sądowi Apelacyjnemu
w (...) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) uchylił wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 czerwca 2017 r. i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w L. i przekazał sprawę temu organowi do ponownego rozpoznania.

Postępowanie zostało zainicjowane decyzją organu rentowego z dnia 20 czerwca 2014 r., w której na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. poz. 1551) odmówiono wnioskodawcy

J. W. umorzenia należności z tytułu składek.

Sąd Okręgowy w L. oddalił odwołanie wnioskodawcy. Ustalił, że rentowy w dniu 20 listopada 2008 r. wydał decyzję stwierdzającą obowiązek ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzonej przez J. W. pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 22 maja 2008 r. oraz obowiązek wyłącznie ubezpieczenia zdrowotnego w dniu 17 maja 1999 r., w dniu 11 września 1999 r., w dniu 22 października 1999 r., w dniu 30 grudnia 1999 r., w dniu 18 lutego 2000 r., w dniu 30 listopada 2000 r., w dniu 29 czerwca 2000 r., w dniu 23 maja 2001 r., w dniu 5 marca 2001 r., w dniu 11 grudnia 2002 r., w okresie od 30 maja 2003 r. do 31 grudnia 2007 r. oraz od 23 maja 2008 r. do 29 listopada 2008 r. Decyzja ta w dniu 20 listopada 2008 r. stała się prawomocna.

J. W. w dniu 6 lutego 2013 r. wystąpił do organu rentowego o umorzenie nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, rentowe i Fundusz Pracy za okres od stycznia 2008 r. do maja 2008 r. z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności.

Organ rentowy decyzją z dnia 14 marca 2013 r. stwierdził, że wnioskodawca spełnia warunki określone w ustawie o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz określił podlegające umorzeniu kwoty należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych oraz wskazał warunki niezbędne do umorzenia tych należności. Decyzja stała się prawomocna w dniu 20 kwietnia 2013 r.

Kolejną decyzją z dnia 13 maja 2014 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że na koncie rozliczeniowym płatnika składek J. W. na dzień wydania decyzji figuruje następujące zadłużenie na: Fundusz Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek za okres od 1 stycznia 2008 r. do maja 2008 r. w łącznej kwocie 2.174,31 zł oraz odsetki za zwłokę w kwocie 1.606 zł, Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego z tytułu składek za okres od lipca 2003 r. do listopada 2008 r. w łącznej kwocie 11.047,83 zł oraz odsetki za zwłokę w kwocie 10.590,00 zł, Fundusz Pracy z tytułu składek za okres od stycznia 2008 r. do maja 2008 r. w łącznej kwocie 194,99 zł oraz odsetki za zwłokę w kwocie 144 zł.

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w L., który w wyroku z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt VIII U (...) oddalił odwołanie. Następnie na skutek złożonej przez J. W. apelacji, Sąd Apelacyjny w (...) w wyroku z dnia 4 lutego 2016 roku sygn. akt III AUa (...) uchylił częściowo zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. w zakresie dotyczącym stwierdzenia zadłużenia J. W. z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne i w tej części przekazał sprawę temu organowi do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Apelacyjny wskazał, że sprawa w zakresie istotnych dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności nie została dostatecznie wyjaśniona, zaś wyjaśnienie tych okoliczności powinno nastąpić na etapie postępowania przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, który przed stwierdzeniem istnienia zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne powinien uzyskać stanowisko Narodowego Funduszu Zdrowia, co do podlegania wnioskodawcy ubezpieczeniu zdrowotnemu (dołączone akta VIII U (...)).

W związku z powyższym w dniu 23 marca 2016 r. organ rentowy skierował do Narodowego Funduszu Zdrowia wniosek o rozpatrzenie sprawy objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym wnioskodawcy na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą.

W decyzji z dnia 22 sierpnia 2016 r. wydanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia (...) Oddział Wojewódzki w L. stwierdzono, iż J. W. podlegał obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w okresie: 17 maja 1999 r., w dniu 11 września 1999 r., w dniu 22 października 1999 r., w dniu 30 grudnia 1999 r., w dniu 18 lutego 2000 r., w dniu 30 listopada 2000 r., w dniu 29 czerwca 2000 r., w dniu 23 maja 2001 r., w dniu 5 marca 2001 r., w dniu 11 grudnia 2002 r. oraz w okresie od 30 maja 2003 r. do 31 grudnia 2003 r.

W decyzji z dnia 6 października 2016 r. organ rentowy stwierdził, że J. W. jest dłużnikiem z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Z treści decyzji wynika również, iż zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 6.387,02 zł. Zarówno w decyzji organu rentowego z dnia 14

marca 2013 r. określającej warunki umorzenia należności z tytułu składek, jak również w zaskarżonej decyzji z dnia 20 czerwca 2014 r. odmawiającej umorzenia należności z tytułu składek zostało uwzględnione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zadłużenie z tytułu składek na dzień złożenia wniosku o umorzenie na podstawie ustawy abolicyjnej, to jest na dzień 6 lutego 2013 r.

Na dzień wydania zaskarżonej decyzji z dnia 20 czerwca 2014 r. wnioskodawca nie opłacił należności z tytułu składek niepodlegających umorzeniu na FUZ za okres od lipca 2003 r. do grudnia 2007 r., od czerwca 2008 r. do listopada 2008 r. w kwocie 10.028,76 zł plus odsetki na dzień wpłaty oraz kosztów egzekucyjnych w kwocie 852,40 zł należnych w związku z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego należności niepodlegających umorzeniu.

Dokonując oceny prawnej, Sąd pierwszej instancji wskazał na treść art. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. poz. 1551). Kierując się tym wzorcem normatywnym, Sąd uznał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo uznał, iż nieuregulowanie w terminie niepodlegających umorzeniu należności z tytułu składek oznacza, że nie zostały spełnione warunki niezbędne do umorzenia wskazanych w zaskarżonej decyzji należności, co skutkowało wydaniem decyzji odmawiającej umorzenia tych należności zgodnie z treścią art. 1 ust. 13 pkt 2 cytowanej ustawy.

Sąd Apelacyjny nie podzielił tej oceny. Wskazał, że art. 1 ust. 8 ustawy przewiduje, że organ rentowy wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych. Odwołanie do ustępu 1 i 6 art. 1 ustawy nakazuje przyjąć, że decyzja określająca warunki umorzenia ustala także: po pierwsze - kwoty nieopłaconych składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. wraz z należnymi od nich odsetkami za zwłokę, opłatami prolongacyjnymi, kosztami upomnienia, opłatami dodatkowymi i kosztami egzekucyjnymi naliczonymi przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego, po drugie - kwoty nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres wraz z należnymi od nich odsetkami za

zwłokę, opłatami prolongacyjnymi, kosztami upomnienia, opłatami dodatkowymi i kosztami egzekucyjnymi naliczonymi przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Sąd odwoławczy wskazał też, że zgodnie z art. 1 ust 13 ustawy organ rentowy wydaje decyzję o:

1) umorzeniu należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - po spełnieniu warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12, lub

2) odmowie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12.

Warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - jak stanowi ust. 10 omawianego przepisu - jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych za okres od dnia 1 stycznia 1999 r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2, oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Niepodlegające umorzeniu należności, o których mowa w ust. 10, podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8 (ust. 11), natomiast w przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczony termin ich płatności, warunek, o którym mowa w ust. 10, uważa się za spełniony po ich opłaceniu (ust. 12).

Z przywołanych przepisów wynika, że decyzję o umorzeniu należności wydaje się po spłacie niepodlegających umorzeniu należności, o których mowa w ust. 10, najpóźniej w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji,

o której mowa w art. 1 ust. 8, bądź - w przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczony termin ich płatności - po ich opłaceniu.

Z kolei decyzję o odmowie umorzenia należności wydaje się, jeśli w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, o których mowa w ust. 10, nie zostaną spłacone albo - w przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczony termin ich płatności - nie zostaną one opłacone zgodnie z ustalonymi warunkami.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, organ rentowy nieprawidłowo zastosował przywołane przepisy. Wydał w dniu 14 marca 2013 r. decyzję, w której określono na dzień wydania decyzji kwoty należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i na Fundusz Pracy podlegających ewentualnemu umorzeniu pod warunkiem spłaty należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji bez wskazania konkretnych kwot podlegających spłacie. W ocenie Sądu Apelacyjnego w decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8 ustawy, powinny zostać określone nie tylko kwoty należności z tytułu nieopłaconych składek i innych należności wymienionych w ust. 1 i 6, podlegające umorzeniu, ale również warunki umorzenia, co wynika wprost z literalnej wykładni omawianego przepisu. Przepis ten bowiem stanowi, że ZUS wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych. Przepis ten wyraźnie zatem wskazuje na dwa elementy składowe decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy, a mianowicie kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, oraz warunki umorzenia. W decyzji określającej warunki umorzenia organ rentowy nie ustalił w sposób prawidłowy warunków umorzenia należności z tytułu składek wymienionych w punkcie I decyzji, gdyż nie określił kwotowo w jakiej wysokości wnioskodawca jest zobowiązany do uregulowania należności niepodlegających abolicji wraz z

odsetkami w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się niniejszej decyzji. Powyższe jest uchybieniem po stronie organu rentowego, które nie może niekorzystnie wpływać na prawa ubezpieczonego.

W tym kontekście, Sąd odwoławczy zauważył, że pomiędzy wnioskodawcą a organem rentowym toczył się spór co do ustalenia wysokości nieuiszczonych przez wnioskodawcę składek, a co więcej, spór ten dotyczył obowiązku podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu, a decyzję w tym przedmiocie wydał dopiero w dniu 22 sierpnia 2016 r. dyrektor Narodowego Funduszu Zdrowia stwierdzając obowiązek wnioskodawcy ubezpieczenia społecznego z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego wyłącznie w okresach - w dniach 17 maja, 11 września, 22 października i 30 grudnia 1999 r., w dniach 18 lutego, 30 listopada oraz 29 czerwca 2000 r., w dniach 5 marca, 23 maja 2001 r., w dniu 11 grudnia 2002 r. oraz w okresie od 30 do 31 maja 2003 r. Oznacza to, że konieczne było zweryfikowanie wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, bowiem pierwotnie organ rentowy stwierdził zaległości z tytułu składek również za okresy od 1 czerwca 2003 r. do 31 grudnia 2007 r. oraz od 23 maja do 29 listopada 2008 r. Okoliczność ta oznacza, że w chwili wydawania decyzji ustalającej warunki umorzenia należności z tytułu składek nie była znana wysokość zadłużenia wnioskodawcy, ponieważ w związku ze sporem o podleganie ubezpieczeniu zdrowotnemu koniecznym było rozstrzygnięcie przez właściwy organ - Narodowy Fundusz Zdrowia, który wydał decyzję w tym przedmiocie w dniu 22 sierpnia 2016 r., a więc po trzech latach od wydania decyzji z 14 marca 2013 r.

Z uwagi na wskazane argumenty, Sąd Apelacyjny uznał, że wydana decyzja narusza przepisy i jest przedwczesna.

Zażalenie złożył organ rentowy, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie art. 477^{14a} k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba ponownego rozpoznania sprawy przez organ rentowy.

W rezultacie, organ rentowy domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest trafne.

U podstaw orzeczenia kasatoryjnego Sądu drugiej instancji leży założenie, zgodnie z którym organ nie rozpoznał istoty sprawy, ponieważ termin wynikający z art. 1 ust. 11 ustawy rozpoczyna swój bieg tylko wtedy, gdy kwoty należności niepodlegających umorzeniu zostały oznaczone w decyzji określającej warunki umorzenia należności. Ponieważ należności takie nie zostały określone w decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy, decyzja z art. 1 ust. 13 ustawy została uznana za przedwczesną. Z powyższego wynika, że zasadniczym motywem uchylecia wyroku Sądu Okręgowego oraz decyzji organu rentowego i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania do organu rentowego, było wydanie przez organ rentowy decyzji odmawiającej umorzenia należności składkowych z powodu wad treści decyzji ustalającej warunki umorzenia takich należności. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika zatem, że zdaniem Sądu Apelacyjnego niewskazanie w niezaskarżonej przez wnioskodawcę decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy należności niepodlegających umorzeniu uniemożliwia wydanie przez organ rentowy decyzji z art. 1 ust. 13 ustawy odmawiającej umorzenia należności.

Zapatrzywanie Sądu odwoławczego jest rozbieżnie postrzegane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 18 kwietnia 2018 r., III UZ 5/18, LEX nr 2497591, zwrócono uwagę, że skoro to treść decyzji organu rentowego wyznacza zakres i przedmiot rozpoznania sądowego, w którym sąd rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach przedmiotu zaskarżonej decyzji, to w pierwszej kolejności należy rozważyć, jaka była treść zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji oraz jaka jest istota sprawy w postępowaniu przed organem rentowym, zainicjowanym wnioskiem o umorzenie należności, o których mowa w art. 1 ust. 1 i ust. 6 ustawy. W zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji, wydanej na podstawie art. 1 ust. 13 ustawy, organ rentowy odmówił umorzenia należności z tytułu nieopłaconych składek. Istota sprawy rozstrzyganej decyzją z art. 1 ust. 13 ustawy polega na rozstrzygnięciu o zasadności wniosku osoby wymienionej w art. 1 ust. 1 pkt 1 lub 2. Warunkiem uwzględnienia wniosku jest nieposiadanie przez wnioskodawcę na dzień wydania decyzji rozstrzygającej o umorzeniu należności z tytułu niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur pomostowych oraz należnych od tych

składek dodatkowych należności wymienionych w art. 1 ust. 10 ustawy. Treść decyzji z art. 1 ust. 13 ustawy - jako decyzji związanej a nie uznaniowej - determinuje ustalenie organu, czy na dzień wydawania tej decyzji wnioskodawca posiadał zaległości z tytułu składek objętych ustawą i niepodlegających umorzeniu (wówczas organ wydaje decyzję, o której mowa w art. 1 ust. 13 pkt 2), czy też wnioskodawca takich zaległości nie posiadał (wówczas organ wydaje decyzję, o której mowa w art. 1 ust. 13 pkt 1 ustawy). Z kolei istota sprawy sądowej z odwołania od decyzji organu rentowego z art. 1 ust. 13 ustawy polega na rozstrzygnięciu, czy organ rentowy wydawał prawidłową decyzję, a zatem czy rzeczywiście miał podstawy do wydania decyzji z art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy, gdy odmówił umorzenia należności. O istnieniu podstaw do wydania takiej decyzji decyduje zaś fakt posiadania albo nieposiadania składek niepodlegających umorzeniu na dzień orzekania. Istotą sprawy z odwołania od decyzji organu rentowego z art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy nie jest natomiast kwestia prawidłowości decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy jako decyzji ustalającej warunki umorzenia należności. Sąd Najwyższy wskazał również, że między decyzją z art. 1 ust. 8 ustawy a decyzją z art. 1 ust. 13 ustawy występuje jedynie taki związek, że ustalenie w decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy kwot należności podlegających umorzeniu wiąże w postępowaniu w sprawie wydania decyzji z art. 1 ust. 13 ustawy w zakresie kwot i okresów uznanych ostateczną decyzją za obejmujące składki podlegające umorzeniu. Okoliczność, czy w decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy sprecyzowano kwotę należności niepodlegających umorzeniu nie jest przesłanką wydania decyzji z art. 1 ust. 13 ustawy. Nie można także abstrahować, że decyzja z art. 1 ust. 8 wydana w stosunku do wnioskodawcy jest ostateczna, ponieważ nie została przez niego zaskarżona. Decyzja ta wiąże organ rentowy a uchylenie decyzji z art. 1 ust. 13 ustawy nie prowadzi do uchylenia decyzji art. 1 ust. 8 ustawy ani nie stwarza organowi rentowemu sytuacji pozwalającej wzruszyć decyzję z art. 1 ust. 8 ustawy w trybie nadzwyczajnym. Decyzja z art. 1 ust. 13 ustawy jest bowiem decyzją wykonawczą w stosunku do decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy, która jest decyzją podstawą. Niezaskarżenie decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy, bądź uprawomocnienie się tej decyzji w wyniku rozstrzygnięcia sądowego wyłącza możliwość kwestionowania zawartego w niej rozstrzygnięcia w postępowaniu z odwołania od decyzji z art. 1

ust. 13 ustawy. Dla porządku odnotować należy, że art. 1 ust. 11 ustawy wprost wiąże bieg terminu spłaty niepodlegających umorzeniu należności z uprawomocnieniem się decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy a nie z ustaleniem w tej decyzji kwot należności niepodlegających umorzeniu.

Przedstawione zapatrywanie nie jest podzielane przez wszystkie składy Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 22 lutego 2018 r., II UZ 115/17, LEX nr 2456370, wskazano, że skoro przesłankę spełnienia tego warunku stanowi spłata niepodlegających umorzeniu należności określonych w art. 1 ust. 10, w trybie przewidzianym w art. 1 ust. 11 i 12, a konsekwencją jego niespełnienia powoduje wydanie decyzji o odmowie umorzenia należności (art. 1 ust. 13 pkt 2), to organ rentowy w decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy powinien warunek ten określić (skonkretyzować) przez wskazanie również kwot należności niepodlegających umorzeniu, przypadających do spłaty na datę złożenia wniosku. Z kolei osoba występująca z wnioskiem o umorzenie należności powinna nie tylko wiedzieć, jakie kwoty należności - według wyliczeń organu rentowego - podlegają umorzeniu, ale także jakie przypadają do zapłaty oraz mieć możliwość ich zakwestionowania w odwołaniu wniesionym od decyzji określającej warunki umorzenia (art. 1 ust. 16 ustawy abolicyjnej).

W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznającego niniejsze zażalenie pierwsza ze wskazanych interpretacji jest trafna, dlatego należało orzec jak w sentencji.